

žovatelům ve smyslu zákona oprávnění ku stížnosti, pročež jejich stížnost bylo odmítnouti.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by o rekursu znovu rozhodl bez ohledu na důvod, pro nějž jej odmítl.

D ů v o d y:

Stěžovatelé vytýkají právem, že rekursní soud jim odpírá oprávnění ku stížnosti. Podle § 4 řádu o zbavení svéprávnosti je ten, kdo byl částečně zbaven svéprávnosti na roveň dospělému nezletilci a obdrží podpůrce. Podle § 7 není opatrovnický soud při výběru podpůrce vázán přednostními právy jinak stanovenými (§ 196—198, 259 a 281 obč. zák.). Avšak přes toto ustanovení nelze nejbližším příbuzným, v tomto případě sourozencům chráněnce, odpírati oprávnění ke stížnosti do ustanovení podpůrce. Neměli by sice práva ku stížnosti z důvodu vlastního zájmu, ale oprávnění toto poskytuje jim zájem samého chráněnce, jak nejvyšší soud odůvodnil již v podobném případě v rozhodnutí čís. 3967 sb. n. s. Již §§ 26, 38 a 49 řádu o zbavení svéprávnosti dávají nejbližším příbuzným tam uvedeným právo navrhnouti zbavení svéprávnosti, podati odpor proti usnesením podle § 37 a stěžovati si do rozhodnutí sborového soudu o odporu. Nelze seznati, proč by těmto nejbližším příbuzným nemělo býti přiznáno právo stížnosti, když se ustanovuje podpůrce. Vždyť sama praktická potřeba vyžaduje, by někomu vedle opatrovance, jenž své věci řádně opatřiti nemůže, příslušela kontrola podpůrce, právo stěžovati si do jeho zákroků a oznámiti je soudu, ovšem toliko v zájmu samého chráněnce. Tedy přes to, že řádem o zbavení svéprávnosti bylo zrušeno ustanovení o přednostním právu nejbližších příbuzných na vedení opatrovnictva nebo podpory, plyne oprávnění jejich k rekursu z ustanovení občanského zákona, podle nichž zákon při rozhodování o osobních věcech chráněncových nejbližším příbuzným dopřává jistý vliv na řízení ve prospěch chráněnce. Nařizuje na příklad v § 251 a 252 obč. zák. jejich výsledk, oni mohou se dovolati pomoci soudu, když otec zneužívá moci otcovské nebo výchova nezletilce jest zanedbávána (§§ 178 a 217 obč. zák.). Soud může vyslechnouti nejbližší příbuzné ve všech věcech poručenských (§ 185 nesp. říz.) a má je vyslechnouti při vyřízení účtu poručenského (§ 203 a 219 nesp. říz.). Z uvedených míst zákona lze tedy dovoditi zásadu, že nejbližší příbuzní, pokud se jedná o zájem chráněnce, mohou podati rekurs do usnesení o ustanovení podpůrce (§ 7 zákona o zbavení svéprávnosti). Proto bylo stížnosti vyhověti a naříditi, jak se stalo.

Čís. 7180.

Sborový soud první stolice příslušný k odhadu nemovitostí zapsaných v zemských deskách, nemůže přenést celé úřední jednání na okresní soud. Konečné usnesení jest vyhraženo sborovému soudu první stolice,

jenž má rozhodnoucí též o tom, zda má být odhadní operát doplněn a jakým způsobem.

(Rozh. ze dne 23. června 1927, R I 535/27.)

Usnesením ze dne 7. dubna 1926 přenesl sborový soud první stolice na okresní soud svého obvodu výkon odhadu nemovitostí, zapsaných v zemských deskách, za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty jakož i celé další úřední jednání. Usnesením ze dne 11. prosince 1926 uložil sborový soud první stolice okresnímu soudu, by o návrhu na doplnění odhadu rozhodl ve vlastní působnosti jako soud reální. Usnesením ze dne 31. března 1927 zrušil sborový soud první stolice usnesení prvního soudu ze dne 1. března 1927, jímž první soud rozhodl o námitkách proti odhadu, a uložil mu, by dále jednal o námitkách. K dovolacímu rekursu navrhovatelových odpůrců do tohoto usnesení sborového soudu první stolice zrušil Nejvyšší soud usnesení sborového soudu první stolice ze dne 7. dubna 1926 a ze dne 11. prosince 1926, jakož i celé nápotomní řízení a uložil okresnímu soudu, by vrátil spisy sborovému soudu první stolice k dalšímu jednání a konečnému rozhodnutí.

Důvody:

Podle § 117 j. n. jest ku provedení všech reálních úkonů, jmenovitě i soudního odhadu, jde-li o nemovitosti zapsané v zemských deskách, příslušným sborový soud první stolice, v jehož obvodu jest nemovitost. Příslušnost tato jest podle § 44 j. n. výlučná, a jest jí dbáti v každém období řízení z povinnosti úřední. Porušení její činí řízení zmatečným. Poněvadž nemovitosti, jež mají být odhadnuty, jsou zapsány v zemských deskách, byla žádost o odhad správně podána u zemského civilního soudu v Praze. Tento soud ustanovil sice sám znalce, ale přenesl podle § 36 první odstavec j. n. výkon odhadu jakož i celého úředního jednání na okresní soud ve Zbraslavi a, když mu tento okresní soud odstoupil k rozhodnutí žádost navrhovatele, by odhadní operát byl doplněn výsledkem nových znalců z oboru staveb, poukázal okresní soud, by rozhodl o žádosti sám jako soud reální, na něž byl přenesen výkon celého úředního jednání. Tím byly porušeny velící předpisy o příslušnosti soudů. Podle § 36 první odstavec j. n. může sice sborový soud první stolice přesunouti na podřízený okresní soud výkon jednotlivých úředních výkonů, mohl být tedy v tomto případě přenesen na okresní soud výkon soudního ohledání nemovitostí spolu s výsledkem znalců po případě i jiných přezvědčných osob, ale konečné usnesení musilo zůstatí vyhrazeno zemskému civilnímu soudu, povolánému k němu podle zákonných předpisů o příslušnosti soudů. Tak výslovně ustanovoval § 11 dřívější jurisdikční normy ze dne 20. listopadu 1852, čís. 251 ř. zák. Podle motivů k § 36 nové j. n. nemělo se na dosavadním právním stavu nic změ-

niti, výslovný zákaz přesunutí konečné vyřízení byl vynechán sice úmyslně, ale jenom proto, že byl pokládán za zbytečný, a poněvadž z doslovu nového předpisu rozumí se sám sebou. Muselo-li však konečné usnesení o odhadní ceně zůstatí vyhrazeno zemskému civilnímu soudu, musilo mu zůstatí také předběžné rozhodnutí podle § 30 realního odhadního řádu ze dne 25. července 1897, čís. 175 ř. zák., zda má odhadní operát býti doplněn a jakým způsobem, zvláště tedy také, zda jest třeba vyhověti návrhu zemského inspektorátu na přezkoumání odhadního operátu novými znalci z oboru stavebního. Úkol okresního soudu byl provedením místního ohledání a výsledkem znalců skončen, k dalšímu jednání byl povolán jenom, kdyby jej zemský civilní soud pověřil novými určitými úředními úkony. Samostatným rozhodnutím o návrhu stran na doplnění odhadního operátu porušil okresní soud meze své příslušnosti, proto jest toto usnesení i celé další řízení, zahrnujíc v ně také rozhodnutí rekursního soudu, zmatečné a musilo býti zrušeno.

Čís. 7181.

Postoupil-li dlužník svým určitým věřitelům s jich souhlasem své určité pohledávky, nemůže se jeden z nich, jemuž byla napotom dlužníkovou pohledávka přikázána k vybrání, domáhati na tom, kdo prováděl inkaso dlužníkových pohledávek, by mu do výše jeho pohledávky vydal to, co vybral.

Otázka, jak má býti výtěžek postoupených pohledávek rozdělen mezi pohledávky věřitelů, jest věcí vnitřního poměru mezi věřiteli. Že se tak nestalo ihned při postupu, nemá nepříznivého vlivu na platnost postupu. Platnost postupu nezávisela ani na tom, že dlužník neuznal pohledávku věřitele v té výši, jak ji věřitel tvrdil. Bylo věcí věřitele, by prokázal proti ostatním věřitelům výši své pohledávky, která měla býti účastna poměrného rozdělení.

(Rozh. ze dne 23. června 1927, Rv II 72/27.)

Žalobci příslušela na základě rozsudku proti Františku F-ovi pohledávka 3.267 Kč 20 h. K vydobytí této pohledávky byla žalobci právoplatně povolena exekuce zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky, kterou měl dlužník ve výši asi 4695 Kč proti sdružení kupců v Z., živnostenské úvěrní pokladně v Z. a proti Aloisu B-ovi. V žalobě, o niž tu jde, proti živnostenské úvěrní pokladně o 2504 Kč 20 h tvrdil žalobce, že žalovaná živnostenská úvěrní pokladna pro Františka F-a pohledávky nejméně 4.695 Kč vybrala, takže František F. má proti žalované pohledávku v této výši a vzhledem na zabavení a přikázání k vybrání jest povinna, tuto pohledávku na zapravení exekvované pohledávky s příslušenstvím vyplatiti, poněvadž postup této pohledávky právoplatně nenastal. Žalovaná pokladna namítla proti žalobě, že František F. zrušil v Z. svůj obchod v roce 1922 a postoupil své pohledávky ve výši 26.217 Kč 86 h